

[Indenrigsministeren.]

Medlem mente, at Centralarbejdsanvisningskontoret var en københavnsk Institution, som det var rimeligere at paalægge Løsningen af denne Opgave. Det er jo et Spørgsmaal, som har været til Behandling her i det høje Ting mange Gange, ogsaa i Forbindelse med Arbejdsløshedslovgivningen. Andetsteds i Landet er det Politimyndighederne, der varetager denne Opgave. Jeg mener nu i det hele taget, at man længst muligt og mest muligt skal undgaa Politimyndighedernes Indgriben i rent privatretlige Forhold, og jeg vilde derfor ønske, at vi ude omkring i Provinsen kunde faa en Ændring af de nugældende Bestemmelser. Vanskeligheden ligger jo i, at man ikke alle Vegne har Institutioner som kan erstatte Politimyndigheden i Behandlingen af saadanne Sager.

Jeg finder, at denne Sag ligger i meget gode Hænder her i Hovedstaden hos Direktoratet for Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring; jeg ved heller ikke af, at der i Praksis har vist sig Ulemper derved eller er blevet klaget derover, og Direktoratet besidder nu Personale, som beskæftiger sig med denne Side af Direktoratets Arbejde. Jeg ved nok, at der fra Centralarbejdsanvisningskontorets Side ad forskellige Veje gennem flere Aar er arbejdet for paa dette Punkt at naa til en Forandring. Jeg skal sige, at jeg anser det ikke for nogen synderlig stor Sag, men det vil medføre visse Ulemper for Personalet, som beskæftiger sig med dette Arbejde i Arbejdsdirektoratet, og jeg ved ikke, om det maaske vil foranledige, at flere personer, end der nu beskæftiges i Centralarbejdsanvisningskontoret, maa ansættes der. Men det er jo en Sag, vi ogsaa særdeles vel kan tale os til Rette om, vil jeg haabe, idet jeg dog, saa længe der ikke har vist sig Ulemper ved den bestaaende Ordning, mener, at denne i selve sin hidtidige Virksomhed har en Styrke, som det nye, hvortil der henvises, ikke besidder.

Det ærede Medlem havde studeret Statistiske Efterretninger for 1925, Majnummeret, og fundet, at det af Statistikken fremgik, at langt fra alle Lærlingeforhold fører til Oprettelse af godkendte Kontrakter. Det er vistnok rigtigt, og det er ganske sikkert uheldigt — deri er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem. Nu sagde det ærede Medlem, at han kunde ønske at faa at vide, hvad jeg i den Anledning som Indenrigsminister agtede at gøre. Det er meget vanskeligt for mig dér at give det ærede Medlem et bestemt Svar, men denne Statistik fremkom jo i 1925, og jeg

skal nu lade foretage en Undersøgelse af, hvad den socialdemokratiske Regering i den Anledning foretog, og saa skal jeg overveje, om jeg kan bygge videre paa den Basis, som antagelig saaledes er skabt.

Det ærede Medlem fandt det uheldigt, at den Bestemmelse, som Lovforslaget, da det fremsattes i Landstinget i foregaaende Samling, havde indeholdt om Mesterens Pligt til at betale Undervisningsmateriel, var udgaaet. Jeg maa sige, at det beklager jeg i og for sig ogsaa. Jeg har selv haft med teknisk Skoleledelse at gøre gennem en ret lang Aarrække, saa jeg kender meget godt disse Forhold i Praksis, og jeg ved meget vel, at der her og der er Lærlinge, som er henvist til selv at betale Undervisningsmateriel, og for hvem det volder Besvær, ligesom det ogsaa kan volde det for deres Forældre. Men jeg ved ogsaa, at i saare mange Tilfælde, hvor Mesteren betaler — han har hidtil ikke haft Pligt dertil, men Regelen har dog været den, at Mesteren betaler — udvises der Sløseri med Materiellet, det ødelægges i en Grad, som er fuldkommen utilstedelig, og som medfører saa store Udgifter for Mesteren, for Principalen, saa det slet ikke er uforstaaeligt, at Mestre, som er begyndt med at betale dette Materiel, i mange Tilfælde ophører dermed, naar det viser sig, at Lærlingen tager saa lidet Hensyn, som han gør, i de fleste Tilfælde utvivlsomt, fordi der ikke dermed følger nogen økonomisk Byrde for ham selv.

Det ærede Medlem udtalte, at Mesteren burde være forpligtet til at betale Lærlingen Løn ogsaa for de Timer, hvori han opholder sig paa en teknisk Dagskole. Heller ikke deri er jeg i og for sig uenig. Jeg har ogsaa stillet Forslag derom, men naar jeg gik med til, at Lovforslaget paa dette Punkt ændredes i det høje Landsting, var det under Hensyn til, at Dagskoleundervisningen — hvad i og for sig kun er glædeligt, deri er jeg fuldt ud enig med det ærede Medlem Hr. Harald Jensen — øges fagmæssigt og med Hensyn til Timetal, saaledes at den i mange Fag i en ikke helt ringe Del af Aaret lægger Beslag paa et betydeligt Antal Dage for Lærlingen. Det kan i mange Tilfælde være uheldigt for hans Værkstedssuddannelse, som dog til syvende og sidst er den vigtigste, og det kan jo ogsaa føre til, at der bliver et absolut Misforhold mellem det, som skal komme Mesteren til gode ved at uddanne Lærlingen, og det, som Lærlingen koster Mesteren i hvert Fald i den første Tid. Men ogsaa paa dette Punkt er jeg rede til en Forhandling, hvis man kan tilvejebringe Kauteler baade